

eZine

of Modern Texts in Translation

Nr 207

10 iulie 2020

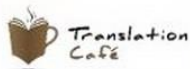
Bloodaxe Poet

Pascale Petit

Poeme și interviu, traduse în limba română de
absolventa MTTL

Daniela Preda

MTTL – Masteratul pentru Traducerea Textului Literar Contemporan
Universitatea din București

Translation Café

eZine of
Modern Texts
in Translation

Director
Lidia Vianu

MTLC
Masteratul pentru Traducerea
Textului Literar Contemporan
mttlc.ro

ISSN 1842-9149

© **Mttlc** <http://revista.mttlc.ro/>

Director: **Lidia Vianu**

Redactor: **Silvia Petrescu**

Corectură: **Alina Stăncescu**

Postare și publicitate: **Cristian Vîjea**

Pentru sugestii: lidia.vianu@g.unibuc.ro

Translation Nr 207
Café

Poeme și interviu cu poeta **Pascale Petit**
traduse în limba română de
Daniela Preda,
absolventă MTTL

1

Poemeșiinterviu
cu poeta

Pascale Petit

traduse în limba română de
absolventa MTTL

Daniela Preda

Cuprins

Mămica Macaw	p.4
Taxidermie	p.5
Rochia de mireasă a mamei mele	p. 6
Ghearele harpiei	p. 7
Ceva albastru	p.8
Capela	p.9
Adorabilul Gândac Goliat	p. 10
Dragostea mamei mele	p. 11
Pitulicea	p. 12
Vulturii regali	p. 13
Mama Oceana	p. 16
Pierderea de sarcină	p. 17
Pădurea tropicală în salonul de dormit	p. 18
El Hombre Caiman	p. 20
Iedul	p. 21
L'Assistance Publique	p. 22
El dăruiește o cămașă de noapte transparentă ca o plasă de ceață	p. 23
Bambi bandajat	p. 24
Sosirea țiparului electric	p. 25
Portretul tatălui meu ca iubitor de păsări	p. 26
Plămâni (Tata vorbește)	p. 27
Frigiderul	p. 28
Pulmonectomie	p. 29
Cel mai mic ied din lume	p. 30
Piața Grenelle II	p. 31
Mierla	p. 32
Pivnița	p. 33
Piața Grenelle III	p. 34
Stăpânul Noptii	p. 35
Piața Grenelle IV	p. 36
Pana de papagal albastru cu auriu	p. 37
Tatăl de Notre-Dame vorbește	p. 38
Veverița maimuță	p. 39

Bărbatul Leu	p. 41
O tavă de păsări cântătoare congelate	p. 42
Mâna	p. 43
Oglinda Tatălui Meu	p. 44

Mămica Macaw¹

În curând îi vor scoate bandajele.
În curând totul se va sfârși –
nu mai sunt decât
cinci sute de ani până atunci.
Oare, ce-i pusese el în băutura?
Orice-ar fi fost, îi provocase
un coșmar din care nu mai poate să scape,
oricât de mult ar vrea ea

din bandaje să se desfacă,
ochii să și-i deschidă,
oricât ar promite
că nu va mai țipa nicicând.
Penele ei stacojii
zac neînfricate sub gheața
plăpumii lui congelate.

¹Macaw - specie de papagal frumos colorat, cu coada lungă, din America de Sud.

Taxidermie²

Așternuturile lui miros a formol.

Ea are impresia că propriile-i măruntaie

se află în afara ei, într-un congelator.

În loc de inimă

acum ea are un bandaj,

și acolo unde el a lipit-o la loc,

cusăturile o mănâncă.

Cât zăcuse inconștientă el îi scosese

orbitele ochilor ca să-i pună în loc

ochi de sticlă pe care nu-i poate închide.

²Taxidermie - arta împăierii animalelor în vederea expunerii lor în muzeele de științe ale naturii.

Rochia de mireasă a mamei mele

Am găsit rămășițele rochiei pe care ai făcut-o
pentru nunta cu tatăl meu –
nu-mi puteam imagina nopțile petrecute
în pădure, adunând pânze de păianjen
din desiș, o adevărată recoltă de
spirale dantelate, de sfere în zigzag
și păducelul pe care l-ai cules, alegând
doar codițele cu cei mai lungi spini.
Am încercat să mi te imaginez la primărie
cu mirele tău în costumul său ivoriu.
Peste ani, aveai să-mi spui "*Am purtat negru la nunta mea*",
dar eu m-am gândit la dragostea de care era nevoie
ca să îmbini acele pânze de păianjen deasupra spinilor.
Tăria de oțel a pânzei de păianjen
trebuie c-a fost tăria
cu care ai ocrotit înăuntrul tău embrionul așa cum, poate, odată,
roua a strălucit pe pânza murdară.
Era ca și cum ai fi creat veșminte de seară
aducând un omagiu întunericului
tocmai când acesta îți învăluia trupul
în unghiuri și interstiții, ca într-un giulgiu
pe care el avea să-l smulgă de pe tine
dar numai după ce tu dispăruseși cu totul
iar celulele care eram eu
în pătuțul lor de mătase fuseseră ascunse
sub o frunză împăturită până când totul se liniștea.
Ți-ar fi simțit pielea uscată
ca țărâna, sâni ușori ca păpădiile.
Ar fi fost nevoit să-ți sfarâme colierul
din ouă de bufniță, brățara din molii.

Ghearele harpiei³

Liniștește-ți mama,
îmi spune doctorul Pryce.
Mama mea e cocoțată
pe dulap,
mârâind. Ține strâns
ursulețul maimuță păianjen
cu ghearele ei imense
la fel cum mă ținea de mână
când traversam împreună strada
iar eu mă eliberam din strânsoare
căci mi se părea mult mai prudent
să fiu călcată de mașini.

³Harpie – specie de vultur care trăiește în America de Sud și Centrală.

Ceva albastru

Rochia-i e ridicată peste chip
vălul e întins peste vânățiile în formă de flori de stele

care, îndulcite acum de dantelă,
par flori de nu-mă-uita.

câte un future albastru e prins pe fiecare tâmplă

aripile lor amețite
își lăsau greutatea
ca de mercur

asupra aripilor-oglinzi sfărâmate de pe nesfârșita plasă de fluturi
a trenei ei

el spune că patul este un popas
pe post de capcană

numai să opună rezistență
că va fi trântită de perete

Capela

Cununa mea nupțială
e o pavăză
care-mi învăluie chipul.

Mă ascund în pădurea mea
de rămurele și măracini.
E capela mea

în care mă rog
regelui pădurii
să aprindă flăcările.

Vino, salvatorule.
Vino precum un cerb,
cu copite din care ies scânteii,

cu coarne precum torțele.
Vreau să mă cunun
în flăcări.

Până ce mirele
o să-și ceară sărutul
părul meu desfăcut ne va ocroti ca un evantai

precum aura
purtată de sfinți
atunci când erau arși pe rug.

Adorabilul Gândac Goliat

Gândaci cu complicate
camere instalate
pe carapace

înregistrează fiecare vătămare
ce vine către ea
în detaliu diamantin.

Dragostea mamei mele

Am întrebat-o pe mama
unde își păstrează dragostea
și ea mi-a răspuns:

Dragostea mea e o pasăre aurie
într-o colivie de cristal

iar colivia aceea e cocoțată
pe capul unui șarpe boa imens
încolăcit în vârful unui copac

iar copacul e înconjurat
de scorpioni
și tigrii și urși.

Așa că m-am dus să caut copacul
și m-am luptat cu animalele
care-l înconjurau.

M-am luptat cu șarpele imens.
Dar când am deschis colivia
am găsit un aușel⁴ cu cap galben cu aripile smulse.

⁴Aușel – face parte dintr-o familie mică de păsări, intermediară între cea a pițigoilor și silviilor, răspândită îndeosebi în pădurile de conifere din Asia și America de Nord. Au o talie foarte mică, fiind cele mai mici păsări din Europa. Au o lungime de 8-12 cm și o greutate de 4-8 g.

12

Pitulicea

Mama mea, care azi e doar
o haină veche atârnată în cui -

mi-a dat voie să fiu o pitulice
și să mă cuibăresc în buzunarul tău

ca să-ți cânt aceste note crestate
direct din gâtul pădurii.

Vulturii regali

Începe ca un fragment de cer
care se desprinde de stratosferă,
îl zăresc uitându-mă în sus.
Îl numesc Tărâmul Morții,
mesagerul său alunecă spre mine,
purtând o capă de hermină în formă de stea cu aripi negre,
și aterizează apoila poalele unui arbore capoc⁵
între fortărețe
care-mi amintesc de casa în care locuiam odată –
spuneai că o furtună îi smulsese acoperișul.

Mobila din interior pentru viața de apoi –
și tu erai întins pe masă,
un scheletghemuit ca un fetus
pe care vulturii regali îl străpung,
ciocurile lor pătrunzându-ți în intestin,
capetele lor desenate cu prisme,
ochii lor albi înconjuțați de roșu.
Regi ai luminii
care odată purtau constelații
drept podoabe,
mâncători de mortăciuni
acum regurgitează bucăți din carnea ta,
putrede la început, apoi dulci.
Muștele se întorc bâzâind în pupele lor, viermii se retrag în ouă.

Dacă adulmec, simt duhoarea care m-a urmărit
tot timpul de când ai murit.
Mintea omului e în stare de orice
căci cadavrul tău
devine acum înmiresmat,

⁵Capoc – arbore exotic.

fața ta îndreptată spre est unde răsare soarele
în timp ce rudele noastre vin la priveghi,
cu lacrimile curgându-le în sus, înapoi în ochi,
cu batistele împăturite în buzunare.
Se îmbrățișează și apoi te poartă
în colibă, îndepărtează ierburile
îngrămădite în inima ta, în intestinele tale.
O pensulă pictează invers, ștergând vopseaua annatto
care m-a apărat de fantoma ta,
îmbrăcându-mă în haine de jaguar roșu.

Acum sosesc chirurgii, își curăță mâinile,
își pun mănuși albe cu pete și măști verzi
și desfac copcile de pe abdomenul tău,
un bisturiu șterge tăietura,
iodul e curățat de pe pielea ta.
Te trezești la numărătora inversă.
Când ajungi la unu,
acul anestezistului sare
din canula de pe mâna ta
și în timp ce targa rulează pe coridoare
efectul sedativului trece.
Acum ești înapoi în salonul tău, antipsihoticele
se absorb din sângele tău înapoi în perfuzie.
Otrăvurile umplu seringile; pastilele îți apar
pe limbă
și zboară înapoi în mâinile asistentelor.
Dinții tăi se fixează în gingii
și îți vine menstruația.
Ridurile ți se netezesc
în timp ce părul îți crește castaniu.

Acum vine greul, Ținutul Morții
plutește chiar deasupra capului meu
fiindcă tot timpul cât tu te-ai vindecat

eu m-am făcut din ce în ce mai mică până când
am ajuns nou-născută, odihnindu-mă
la adăpostul coapsei tale, o liană
care iese din buricul meu legându-mă de tine.
Capocul răspândește o ploaie de fructe roșii în jurul meu
în timp ce eu țip și trag repede aer în piept.
Sunt ridicată, apoi lăsată pe marginea pântecului tău
unde mă așez în poziție fetală spre est.
Vulturii regali m-au urmărit înăuntru
și cineva mă închide acolo cu un bisturiu.
Strâng din pleoape și ochii mi se cufundă
în orbite apoi dispar.

Buzele mi se închid și se unesc.
Urechile mele nu-ți mai aud inima.
Liniște.

M-am întors în timp cât am putut de mult.
E rândul tău acum să-ți faci treaba,
mamă a mea gravidă, tu care odată mi-ai spus
ce ți-a zis psihiatrul tău –
că nu ar fi trebuit să faci copii niciodată.
Plângeai când mi-ai spus și te-am alinat
din holul camerei mele, ținând în brațe,
ca pe un copil, telefonul cel negru.
Vulturii au rămas cu mine toată viața mea.
Mă trezesc câteodată noaptea
și capetele lor strălucitoare sunt deasupra mea, ca atunci
când eram înăuntru, organele-mi strălucind în întuneric
precum casete de bijuterii pe cale să fie prădate.

Mama Oceana

Eu întreb: ce e mama mea acum?
iar pădurea-mi răspunde
cu o literă scrisă
cu rouă pe o frunză

unde sunt reflectată
într-o picătură de rază de soare
ca un embrion tremurător
protejat de scoarța umedă a Pământului.

Pierderea de sarcină

El îi dă gin apoi șofran.
La toaletă ea aduce pe lume un băiat.
După aceea are nevoie de o cupolă de sticlă
în care să zacă, cu un balon roșu legat de coapsă.
Doctorul o numește placentă
dar ea știe că e un balon
pentru că îl aude scârțâind
și în plus, soțul ei îl sparge,
apoi o trimite la muncă.

Pădurea tropicală în salonul de dormit

1

Autostrada trece prin
creierul Amazonului
ca un cuțit de spart gheață printr-o orbită.

Mai întâi îi ștergem sinapsele
apoi ea își uită animalele.

2

Buldozerele noastre trec prin
curcubeul boa al cortexului ei
ca un bisturiu –

spiralele acelea adormite
încă visează la noi specii,

3

halucinații pe care le-am bombardat
cu ETC-ul⁶.

Curentul bilateral toarce
prin lobii ei frontali

ca o pădure de păsări cântătoare
electrocutate de ploaie.

4

După aceea, gândurile ei părăsesc cuibul
în afara câtorva pui
din vârful ultimilor copaci de lemn bine
păziți de gârzi înarmate.

⁶ETC - Terapia cu șocuri electrice

Doctorii se cațără pe frânghii
ca să-i monitorizeze semnele vitale,
aduc papagali orfani

jos în incubatoare,
le măsoară aripile,
le cântăresc sufletele dezgolate,

5
de parcă ar fi o pacientă
din salonul de dormit
care nu vrea să se trezească –

liziara viselor ei
e înregistrată de liniile EEG⁷.

6
Singurele animale rămase
sunt filmele granulate
din capcanele camerei.

7
și o înregistrare a ultimei
pitulici muziciene

a cărei voce încă slabă
se aseamănă cu începutul lumii.

⁷EEG - electroencefalogramă

El Hombre Caiman

Desenez și iar desenez
la ora de terapie
și mă reped la cei
care încearcă să mă oprească
fie că sunt iguane, capibare
sau tu fiica mea.
Aș putea să-ți povestesc cum
te va ademeni
un bărbat în costum de mascul caiman.
Fii atentă
la momentul acela când
își ridică botul
și își înalță coada
apoi rage.
O să lovească apa cu capul
ca să-ți atragă atenția.
Atunci o să înceapă cântecul.
Fascinant!
O să-l simți de la o poștă
urcându-ți prin tălpi
și în sus pe șira spinării.
Vibrația pământului e un avertisment.
O să te atragă
la marginea apei ca să-l privești
cum face picăturile de apă
să-i danseze pe spinare
cu trilurile vocii lui
care-ți dau frisoane,
o să te îmbăiezi iar el o să te privească,
o să surprinzi strălucirea
ochilor lui sângeroși
prin gaura cheii.

21

Iedul

Doctorul îi spune că nu, dar
ea știe că e însărcinată,
simte embrionul
întărindu-se ca un glonte.
Naște în timp ce lucrează
în fabrica de bere înșesată cu navete,
îl duce acasă – iedul –
sângele ei încă jilav pe scutecul lui.
Tatăl său îl încredințează imediat
unei doicicare alăptează
la spitalul de copii abandonăți.
Nu-i de mirare atunci
că în loc de cornițe
încep să-i crească
arme, mai întâi paturi de arme, țevi
țintind spre creierul lui.
Iedul ei fuge în deșert
cu arsenalul lui de arme,
până și puii își pierd gingășia
ca să scoată la iveală armele.

L'Assistance Publique

Ce-a făcut el cu copiii tăi?
Spune că sunt la asistența socială.

Ce altceva să faci acum decât să stai
pe patul stricat
și să te legeni până adormi?

Nu vrei să te gândești
ce face el toată noaptea,
cu cine e, ce vârstă are tipa.

Mai bine legeni pătuțul
unde un șobolan îmbrățișează o păpușă.
Cine a chemat asistentele?

Tu le numești zâne,
ele au trupuri de orhidee,
aripi de libelule -

ele răsucesc pânze lipicioase
în jurul picioarelor care lovesc,
poruncesc viespilor să înțepe.

Există tortură a oamenilor-insecte
pentru copiii furați,
Maica Domnului -

acest băiat-șobolan care se leagănă la sânul tău,
cu incisivii înfipti în sfârcul tău,

această fată-păpușă care nu vrea să spună Mamă!
oricât de mult o zgâlțâi.

El dăruiește o cămașă de noapte transparentă ca o plasă de ceață

El insistă să se schimbe în cămașa de noapte
de cum ajung la castel.
Ea aude păsările foșnind,
se minunează cum au supraviețuit ele
în cutia de cadou, acești aușeli cu capete galbene,
cânepari. El le admiră culorile
care se potrivesc cu tonurile pielii ei.
Abia acum ea observă că el
a deschis toate coliviile, că păsările
zboară prin cameră,
se izbesc de ferestre
înainte să se încurce în cămășuța ei.
El așteaptă până când păsările obolesc.
Se scurg ore întregi în care bea coniac.
Abia atunci își începe privighetoarea
cântecul nupțial, străpungând
camera cu un râu de note
care parcă năvălește
într-o duminică ascunsă în sânul ei,
un alcovunde o să fie în siguranță.
Toată noaptea pasărea cântă și ea ascultă,
toată noaptea pădurea dinăuntrul ei crește.

Bambi bandajat

1

Bandajat

În bucătăria cu un singur ochi de aragaz
pe care ea trebuie să învețe să gătească,
un ied o ajută,
cu trupul înfășat strâns în bandaje.

2

Bambi

Piciorul ei drept e prins cu o atelă,
la fel ca și cotul stâng
și el i-a bandajat pieptul.
Ea se întreabă unde i-a pus sânii
acum că e căprioară.
Doar crupa, cu pete ca de grindină,
îi e dezvelită.
Își amintește furtuna cu grindină,
o oglindă sfărâmându-se
și cioburi de gheață
îndreptându-se, veninoase, în direcția ei.

Sosirea țigarului electric

De fiecare dată când o deschid mă simt ca o fată Mastés⁸
căreia i se înmânează un colet la finele perioadei de detenție,
fața mi-e străpunsă demustăți de jaguar
ca să par curajoasă.
Știu ce e înăuntru – că trebuie
să desfac învelișul de frunze
până când tot ce rămâne
în mâinile mele e un țigar electric agitându-se.
Capul pozitiv, coada negativă,
șirul de baterii de sub piele,
ochii mijiți, aproape orbi.
Ziua redevine tulbure,
eu mă târăsc cu greu pe fundul vieții mele
când scrisoarea sosește. Și tot sosește.
Simt încărcătura electrică a foilor de hârtie
cu degetele mele tremurânde,
cerneala fin galvanizată.
Curierul mă scoate la suprafață
să inspir adânc apoi își scutură înotătoarea anală.
În viața mea n-am primit o scrisoare mai grea,
a ajuns să-mi ocupe doi metri din cameră,
cu adresa, numărul de telefon, apoi paralizantele rânduri –
Știu că o să te mire, zice,
dar eu o să mor curând și voiam să iau legătura cu tine.

⁸Matsés – trib amazonian

Portretul tatălui meu ca iubitor de păsări

Bărbatul cu colivia – acela
după care se țin vrăbiile când el abia pășește,
ajutându-l cu mângâieri ale aripilor lor.
Acela căruia privighetoarea îi cântă o serenadă
doar pentru că e suferind – acela e
tatăl pe care îl prefer, nu bărbatul
care le vără furci înroșite de foc în ochi
ca să li se audă cântul mile întregi.
Nu e genul care să le lege aripile. Nu.
Privighetoarea tatălui meu va tânji după el
când el o să moară. Tatăl meu,
cu câte o pitulice pe fiecare umăr
și cu un cânepar pe cap, singuraticul
cu care până și ciorile sporovăiesc. El
nu le taie nervii limbii
ca să cânte mai dulce.
Când botgrosul tatălui meu visează urât
doar vocea tatei îl liniștește.
Pupăza se încălzește pe plita lui.
Saltă în aer când se trezește el
și-și freacă pieptul de fața lui.
Își dă seama în ce stare e dintr-o privire
și dă alarma ridicând creasta
dacă tata respiră greu.
Cinteza lui tata poate să-i aducă
toate ciripiturile din pădure.
El nu-i lipește pleoapele
ca să cânte noapte și zi.
El nu-i obligă pe canari să facă triluri zgomotoase
încât ramificațiile fragile ale plămânilor
să le plesnească. Sunt sigură de asta, deși eu sunt doar
un strop în pumnul mâinii sale.

Plămâni (Tata vorbește)

Am nevoie de toată atenția
ca să nu mă prăbușesc de pe marginea
acestei respirații muntoase.
E ca și când ar trebui să înot
prin fiecare râu al corpului meu
doar ca să mă trezesc dimineața.
Sunt parcuri pe lângă care trec
la fiecare câteva luni cu ambulanța,
fără să-mi dau seama dacă pomii sunt încărcăți
cu zăpadă sau cu flori de cireșe.
Dar noaptea, în timpul somnului,
bufnițele se așază pe ei.
Numele lor mă ajută să-mi îndur suferința –
menajeria mea de păsări de noapte,
acvile de munte, bufnițe polare.
Apoi mă duc la Grădina Botanică
pe urmele păsărilor de pradă nocturne.
Odată, am reușit să întind mâna
și să mângâi o bufniță din hambar
înainte să se topească precum zăpada
și m-am trezit din nou înăuntrul meu,
pipăindu-mi vechea rană.
Nu lua în seamă mirosul de șoarece pe jumătate mâncat
din bârlogul neorânduit al tatălui tău.
Să mai vii cât de curând. Până și curentul de aer
pe care-l aduci de afară mi-e suficient cât să supraviețuiesc.
Sunt taine pe care numai un tată ți le poate dezvălui –
că inima ta e o vietate
care nu trebuie speriată, iar plămâni tăi
aripile ei care bat în pieptul tău.

Frigiderul

La a doua vizită m-ai condus
în bucătărie, mi-ai spus să mă așez lângă tine
pe banca scundă din fața frigiderului,
cu ușa deschisă, lumina strălucind pe fața ta,
bâzâitul ca secundele înghețate
de dinaintea unui accident sau a unui sărut mult așteptat,
pielea ta înroșită de efortul depus pentru a respira,
și tuburile atârându-ți din nări.
În spatele nostru aparatul de oxigen expira
de parcă eram în burta unui pește, pereții
bucătăriei pulsau, apropiindu-se, apoi îndepărtându-se, tu zâmbeai,
apoi te încruntași în timp ce trăgeai aer în piept.
Ne-am uitat înăuntrul peșterii luminate
și obrajii aproape că ni s-au atins, pe când tu sugerai
posibile feluri de mâncare: vânat de căprioară în sânge,
ficat de vițel în smântână. Sparanghel
ca aperitiv sau doisprezece melci Bourgogne.
La desert, șerbet de lămâie sau piesa de rezistență:
o cutie de petits fours. Nu știam
ce sunt, așa că printre crize, respirând în pungă,
mi-ai explicat că sunt torturi mici de înghețată.
Și iată-mă băgând încă unul în gură,
în vreme ce tu, care abia ai poftă de mâncare,
ajungi la al șaselea, după care torni
șampanie rose. De șase ori
am venit în apartamentul tău micuț ca într-un altar,
tu erai părintele, eu îmi primeam împărțășania,
degustându-mi moștenirea de pe rafturile aceluia frigider.

Pulmonectomie

Când chirurgul îți prinde în cleme carnea
și taie în sternul tău

atunci am eu ocazia să mă uit,
să-ți văd inima dezgolită

înainte ca bisturiul să taie cu zgomot sfâșietor
prin plămânul tău drept, unde e

negru ca smoala, culoarea unei nopți tainice
pe care eu pot s-o ating fără mănuși.

Cel mai mic ied din lume

Momentele bune sunt la fel de rare ca iezișorii
pe care îi văd la grădina zoologică
exact când m-am pierdut.

De numai patruzeci de centimetri înălțime, cu o blană ruginie
din păr aspru
și coarne de catifea,

masculul nu e încă tată.
Nu vrea decât să-mi lingă mâna
și să-și frece nasul umed de palma mea.

Curând, o să-mi găsesc drumul
spre cușca maimuțelor
sau spre crocodilul din Nil

dar zăbovesc cât pot de mult
alături de acest Pudu⁹ pe cale de dispariție,
mângâindu-l iar și iar.

Așa cum l-aș mângâia și pe tata dacă m-ar lăsa,
atunci când descopăr firele de păr de pe brațele lui
și decid că sunt inofensive.

⁹Pudu – specie de căprioare din America de Sud, cele mai mici căprioare din lume.

Piața Grenelle II

Ochii negri
ai iepurilor jupuiți
cu burțile cusute,

se holbează la jumătățile lor inferioare –
aflate chiar în fața lor
pe tăvile de la rece.

Mierla

Când m-au încuiat
în pivniță

și mi-au spus să număr
încet până la o sută,

fiecare număr a devenit
o pană de mierlă

și tot întunericul
cânta

prin gaura
ciocului meu galben.

Pivnița

Stă jos acolo,
cu tatăl ei, de cincizeci de ani.

O numesc „ea” pentru că ea
sunt „eu” din pivniță.

E noaptea aceea
cu a ei fereastră cu două geamuri

la capătul scărilor spiralate;
ea abia o vede de părul lui,

cum lucește cu o fâșie de perdea.
Capul ei e aliniat cu uși numerotate

și date cu otravă pentru șobolani.
Gâtul ei e un coridor îngust

cu podea de pământ.
Limba ei e o saltea murdară.

O noapte și cablurile-i electrice –
secundele tensionate ticăie.

Și ea se vede acolo,
mă expediază

urlând fugi!
în visul ei obsesiv.

Ea e tăcerea.
Eu sunt țipătul.

Piața Grenelle III

După ce-a părut a fi o noapte întreagă petrecută în pivniță
am ieșit sus pe stradă.

Lumea era tot acolo –

inimile de vacă și cozile de vițel, ouăle de găscă
și măruntaiele. Buchete de mimoze

lângă brânzeturile uriașe din cămara pământului.

Găinile de curte încă aveau penele pe ele,
cocoșii crestele lor și ghearele.

Tejghelele miroseau a lumină crudă,
a măcelărie și a sărbătoare. Și în timp ce monedele
treceau de la unul la altul, amintirea întunericului
rivaliza cu pofta mea de culoare, puse în balanță
pe acele cântare din fața ușii noastre.

Stăpânul Noptii

Tatăl meu s-a furișat înăuntrul magaziei –
drept în patul meu pliant.

A închis ușa așa de ușor
că nici păianjenul n-a auzit.

A scos o batistă
și a șoptit că întunericul

e înfășurat înăuntrul ei,
mi-a trecut-o peste față.

Apoi a dat drumul unei păsări colibri.
Aerul a vibrat,

am văzut culori pe care nu știam să le numesc
și un cioc ca un ac lung

cu care el mi-a străpuns limba
ca să mă facă să tac.

Piața Grenelle IV

Pentru copila asta de șase ani, Parisul
e un coș de cumpărături
plin cu limbi de miel -

de-abia când ajunge la Wales
își dă voie
să le audă behăiturile.

Pana de papagal albastru cu auriu

Doar o pană pe podeaua coliviei –
o ridic la lumină. Safir
pe-o parte a razei, lapis¹⁰

pe cealaltă parte, descriind un arc al pământului
îclinându-se în spațiu.

Iar dedesubt, e un galben de sulf,
ca un câmp de rapiță, e o paletă
unde cadmiul¹¹ se tulbură.

Țin pana căzută în echilibru
între degetul mare și arătător.

Aș putea picta o lume
cu pensula asta, în nuanțele acestea.

Așa s-o fi simțit Dumnezeu când a pictat
culorile Lui peste neant?

¹⁰Lapis lazuli - amestec de minerale de culoare albastră, care pot avea în componența mineralogică lazurită, pirită, calcită sau cantități mici de diopsid, sodalit etc.

¹¹Cadmiu - elementul chimic cu simbolul Cd și numărul atomic 48. Acest metal alb-strălucitor este asemănător din punct de vedere chimic cu alte două elemente chimice din grupa 12, zincul și mercurul.

Tatăl de Notre-Dame vorbește

Sub podul Senei mă adăpostesc,
în pivnițele medievale ale Parisului,
de la rue de la Huchette până la Notre Dame.
Înotător al canalelor,
tată șobolan al cavernelor și temnițelor de jazz,
obișnuit al cluburilor de noapte și al închisorilor boltite,
deschizător de chepenguri și de trape,
dansator al catacombelor.
Eu sunt tatăl care scotocește dedesubtul apelor
și deasupra văzduhului, tatăl zburător,
suitor a patru sute de trepte
până la Turnurile de Nord și de Sud.
Tată al Galeriei Himera,
Am nume precum Cel care Muge, Sfărâmătorul de Oase, Țapul.
Tată erodat, eu iluminez.
Sunt îngerul imensului naos acoperiș
suflând în goarna mea. Tată răgușit, bolborosesc mai departe.
Sunt un porumbel cocoțat pe un demon,
pliscul meu întotdeauna deschis.
Inima mea e o fereastră rotundă.
Tată al carierelor de piatră, hoinar al cimitirului,
îngrijitor al cheiului Saint-Michel,
locuitor permanent al Hotelului Les Argonautes,
ochii mei gargui văd în profunzimea lucrurilor.
Eu sunt tatăl din gips și din calcar,
piciorul meu stâng e o criptă
iar dreptul e un spital de copii abandonati.
Tată doctor și preot,
care vindecă pe măsură ce rănește,
intru și ies din tărâmul morții
unde bolile stau la pândă.

Veverița maimuță

Pentru că azi fiecare respirație e un chin
îți arăt o poză a lui Baker,
prima maimuță care a supraviețuit în spațiu.

E într-o capsulă cât un termos.
Poartă o cască micuță și costum de astronaut,
un contor al respirației montat pe nas.

Nu-i vedem decât chipul, ochii privind în sus,
gura ușor deschisă, coada prinsă
lângă capul ei. Însoțitorul ei, Able,

maimuța rhesus, e într-o altă cabină.
E singură. Imaginează-ți, îți zic, că ești
legat cu o curea în capsula unei rachete

lansate în spațiu. Vezi explozia de lumină în timp ce sfidezi
gravitația Pământului și intri în imponderabilitate.
Respirația ți se liniștește

de parcă te-ai fi ridicat din patul tău
și darurile vieții plutesc în juru-ți.
Te concentrezi pe rachetă

și pe mica sa exploratoare, pe convingerea
că va reveni în atmosfera pământului.
Ce crede ea că se întâmplă?

Imediat ce dispăre, Pământul și reapare,
bijuteria sferică albastru cu verde,
acoperită cu nori la fel ca momentul

de revenire în această cameră – o mare de aer

ce înaintează cu viteză spre tine, așternuturi albastre în flăcări.
Acum Baker aprinde marea

insulei Antigua, în timp ce coboară,
se leagănă, apoi se redresează. Zâmbești
când îți descriu deschiderea pachetului ei biodegradabil,

cum o ia la sănătoasa și ronțăie alune.
Vrei să afli totul – conferința de presă,
cum a ținut-o căpitanul navei ca pe-o păpușă,

cum a murit Able curând după aceea, nu și
Baker. Ea a mai trăit încă douăzeci și cinci de ani
și chiar și azi, copiii îi pun banane pe mormânt.

Bărbatul Leu

Toată viața mea am săpat
cu lopata mâinii în obscuritate
ca să te pun cap la cap –
jumătate animal jumătate tată

cu capul unui leu de peșteră, cu picioare
de om. Picioarul drept lipsește,
stângul e ridicat pe vârfuri
gata să danseze. Tata-idol

cu urmele și cicatricile
unei transe. Urechi găurite, nas dilatat,
spârnel pe altarul timpului.
Os de lună galbenă,

care mușcă din învelișul pietrei,
cu privirea fixă în flăcările înghețate ale Epocii de Piatră.
Demult, ai fost sculptat din curbura
Unui colț de mamut,

din canalul său nervos;
cavitatea pulpei a devenit coloana ta vertebrală,
cristale de calciu
șlefuite cu scuipat și piele.

Încă tânăr
la patruzeci de milenii,
te răsucesc în mâinile mele –
treizeci de centimetri lungime ca un nou născut.

O tavă de păsări cântătoare congelate

Pentru ultima noastră masă împreună
tatăl meu scoate din congelator
o tavă de păsări cântătoare congelate.
Le-a păstrat, aceste delicatese
cu cristale de gheață în cioc,
cu aripile înțepenite pe cavitatea toracică.
Sunt ciocârlii, mierle, porumbei.
Îmi povestește cum unele au fost jumulate
de vii,
despre perdeaua de ceață din zori,
cum o privighetoare a fost băgată
într-un sac cu capete smulse
și a țipat, apoi braconierul a lins
lipiciul de pe penele ei
cu tandrețe, înainte să-i despice gâtul.
Toarnă șampanie de parcă e
râul vieții.
Mâncăm ca doi bețivi
treziți din visuri de zbor,
eu în poala lui, cântând cântecul
pe care tocmai l-am învățat la școală – *Alouette,*
gentille alouette, alouette, je te plumerai.

43

Mâna

Când îți văd mâna pe noptieră
e ca și cum m-aș scufunda într-o peșteră imensă
și în lumina farului din față aș găsi
o amprentă veche de treizeci de mii de ani.

Îmi spui că ai locuit lângă Marsilia,
lângă pârauri, iar eu mi te imaginez
plimbându-te prin casa ta din vârful stâncii, în timp ce jos,
picturile din Epoca de Gheață așteaptă în carsturi boltite.

Mă gândesc că pereții ăștia pătați de fum de țigară,
După ce i-ai fixat îndelung, tremură,
că atunci când durerea din pieptul tău
devine fierbinte ca gheața, vezi pete ce explodează

precum scânteile din primul foc.
mă gândesc la răul pe care-l poate face o mână,
la ce-a făcut a ta, cât de mare
era pentru un copil, o ceață roșiatică vibrând

deasupra veiozei mele, cât de albă e acum
când închizi ochii și te chinui să respiri.
Mâna asta bătrână caldă ca un calcar
care acum își pune palma deasupra palmei mele,

în jurul căreia fiarele se strâng de parcă le-ar putea elibera.
Ele scapă din întunericul camerei tale –
căprioara uriașă, bourii, și chiar și zimbrul
ale cărui picioare din spate au fost îngropate în stâncă.

Oglinda Tatălui Meu

Oglinda tatălui meu a pornit la plimbare
pe străzile Parisului

de parcă el se tăiasse în timp ce se bărbiera azi dimineață
și apoi se întorsese în pat, pe când pielea sa

plutise ca o umbră argintie
alunecând apoi în jos pe scări.

El era un cuțit acoperit de sânge solar,
un zeu al luminii și al vântului. Prin fața ochilor lui

se perindau pietoni, platani,
iar el îi înghițea.

El era o capodoperă, jaguarul
din oglindă care fumează.

Și-a aprins o țigară, bricheta
dând naștere altor vedenii.

Traversând strada a reflectat o mașină
încât părea că aceasta merge înapoi.

El era o hartă de sticlă care se oglindea pe ea însăși,
un băiețel la prima lui aventură,

tremurând din cauza agitației,
rețeaua orașului său înghețându-i obrazii.

Soarele l-a purtat tocmai până la pod
unde s-a tolănit și s-a transformat într-o băltoacă.

Zăpada cădea ușor,
fulgii se adunau

ca un cearceaf tras peste fața lui.

Pascale Petit

Interviu de Daniela Preda

Daniela Preda: The universe of your poetry is exotic, unique and colourful. Nature finds its voice and speaks to the reader through your poetry. Jaguars, caimans, hummingbirds, macaws, eagles, spiders, butterflies, beetles, all these animals come together and bring your poems to life. How did you become familiar with them and how did you come up with the idea of using them in a literary context?

Pascale Petit: I'm so pleased you think nature can speak through my poetry, it is impossible to understand what animals are thinking, or even if trees think, so I consider my efforts a failure, but worth trying. There is such a gulf between humans and animals, unbridgeable. I guess I don't think of my poems as being literary! I had no literary training, as I went to art school for six years to practise sculpture. Therefore, I still think of my poems as sculptures, or installations, or paintings, but hopefully live ones. Here is how I came to write about animals, particularly Amazonian animals: It all began with a book *Waterfalls of the World*, and a miserable Christmas when I was very depressed. I was 38 and just separated from my first husband, and this book that I found in a relative's house astonished me. It was

Daniela Preda: Universul poetic pe care îl creați este exotic, unic și plin de culoare. Natura își găsește vocea și comunică prin intermediul poeziei dumneavoastră. Jaguari, caimani, păsări colibri, papagali, vulturi, păianjeni, fluturi, gândaci, toate aceste animale se reunesc și dau viață poemelor dumneavoastră. Cum ați reușit să vă familiarizați cu toate aceste animale și cum v-a venit ideea să le folosiți într-un context literar?

Pascale Petit: Mă bucur foarte mult că ți se pare că natura vorbește prin intermediul poeziei mele, deși este imposibil să ne dăm seama ce gândesc animalele, sau dacă arborii gândesc și, de aceea, eu consider că eforturile mele de a le înțelege nu au dat rezultate, dar în același timp cred că merită să încercăm. Este o prăpastie așa de mare între oameni și animale, de netrecut. Eu personal nu consider că poemele mele sunt opere literare! Nu am nicio pregătire literară, pentru că am studiat sculptura la școala de artă timp de șase ani. De aceea, eu consider că poemele mele sunt sculpturi sau instalații, sau tablouri, dar e adevărat că sper să fie pline de viață. Am să-ți povestesc cum am ajuns să scriu despre animale, în mod special despre animalele din jungla Amazonului: Totul a început de la cartea *Waterfalls of the World/Cascadele*

Christmas Eve and I couldn't sleep, so I pulled it down and started to leaf through it, and I was crying at the time. But I stopped crying, because I knew this book was important. At the centre was Angel Falls in Venezuela's Lost World, the remotest and highest waterfall on earth. When I got home I went straight into a travel agent and showed them the page, and asked if it was possible to get there. As it happened, flights had just opened up in small planes to it; tourism was just beginning there. I went to Angel Falls twice, and the kilometre high plume was my god for a long time afterwards. But my obsession expanded outwards, to the vast table mountain around it and the rainforest, its creatures, trees and tribes. I read everything I could find about Amazonia. Then, when my father reappeared, in Paris, after 38 years absence from my life, I found I could only write about him through the wonders of the Amazon. Many of its creatures were in the zoo next door to his tiny flat - in the Ménagerie of the Jardin des Plantes. There was even a black jaguar there back then, coatis and king vultures, which I adore. And so my lifelong interest grew. Human suffering is part of nature, and I was interested in how they illuminated each other. I read a great deal of anthropology at the time, especially

Lumii și un Crăciun nefericit, când mă simțeam foarte deprimată. Aveam 38 de ani și tocmai mă despărțisem de primul meu soț și această carte pe care am descoperit-o în casa unor rude m-a uimit pur și simplu. Era Noaptea de Ajun și nu puteam să dorm, așa că am scos cartea din raft și am început să o răsfoiesc, plângând. Dar m-am oprit din plâns, pentru că mi-am dat seama că acea carte era cu totul remarcabilă. Pe la mijlocul cărții, era prezentată Cascada Îngerului din lumea dispărută a Venezuelei, cea mai îndepărtată și cea mai înaltă cascadă din lume. Când m-am întors acasă, am mers direct la o agenție de turism și le-am arătat pagina cu cascada, întrebându-i dacă era posibil să ajung acolo. Din întâmplare, avioane de mici dimensiuni tocmai începuseră să facă zboruri în zonă; turismul abia începea să se dezvolte acolo. Am mers la Cascada Îngerului de două ori, iar căderea de apă înaltă de un kilometru a rămas zeitatea mea, mult timp după aceea. Dar obsesia mea s-a extins, cuprinzând și platoul montan care înconjura cascada, pădurea tropicală, animalele, arborii și triburile acesteia. Am citit tot ce am găsit despre Amazonia. Apoi, când tatăl meu a reapărut, la Paris, după o absență de 38 de ani din viața mea, mi-am dat seama că nu putem să scriu despre el decât făcând referire la

about the Yanomami people of southern Venezuela and Northern Brazil, who had been the subject of extensive study in France. I was also particularly interested in the head-shrinking Shuar of Ecuador, formerly called the Jivaro. Both the Yanomami and the Jivaro did things that shock us. I researched how much of their rituals were part of spiritual quests, rather than the gruesome tales that anthropologists reported – such as head-shrinking their enemies, and in the case of the Yanomami, such as their warlike natures, rape of girls from other clans, and their ritual of drinking the ashes of their dead relatives. The more I read – sometimes in French and even Spanish so I could source oral accounts – the more I understood how highly evolved their spirit worlds were, and how knowledgeable they were about their rainforest plants. In any case, I needed to write my second collection, *The Zoo Father*, to survive. Writing *The Zoo Father* did keep me alive, and so I knew I had to make books of poems to transform what had happened to me as a child. I suffered from depression since childhood, and took medication for it when young. But it seems to me that art is a better support, even sometimes a cure. Might it be possible to make books where the childhood is changed, by the spell of

minunile amazoniene. Multe dintre animalele din Jungla Amazoniană se aflau în grădina zoologică aflată în apropierea micului său apartament din Paris, în menajeria Grădinii Botanice din Paris. Se afla acolo chiar și un jaguar negru, coati și vulturi regali, pe care îi ador. Și astfel, pasiunea mea de o viață a luat proporții. Suferința umană face parte din natură, iar eu eram preocupată de modul în care se influențau una pe cealaltă. Am citit foarte multe studii antropologice în perioada aceea, mai ales despre oamenii din tribul Yanomami care trăiesc în sudul Venezuelei și în nordul Braziliei, care făcuseră obiectul unui amplu studiu în Franța. Eram interesată în special de tribul care avea ritualul decapitării dușmanilor uciși, Shuar of Ecuador, anterior denumiți Jivaro. Atât cei din tribul Yanomami cât și cei din tribul Jivaro au făcut lucruri care ne șochează. Am cercetat în ce măsură ritualurile lor erau parte a unor căutări spirituale, și nu doar niște istorii înfiorătoare, așa cum le prezentau antropologii – precum decapitarea inamicilor, iar în cazul celor din tribul Yanomami, pe măsura caracterului lor războinic, violarea tinerelor din alte clanuri și ritualul lor de a bea cenușa rudelor moarte. Cu cât citeam mai mult – câteodată în franceză și chiar în spaniolă, pentru a afla și

poems? I guess that might have been what I was after.

poveștile transmise prin viu grai – cu atât îmi dădeam seama cât de evoluți erau ei din punct de vedere spiritual și cât de buni cunoscători ai plantelor din pădurea tropicală erau. În orice caz, ca să supraviețuiesc, a trebuit să scriu cel de-al doilea volum de poezie, *The Zoo Father/Tatăl Junglei*. Scrierea acestei cărți m-a ținut într-adevăr în viață și atunci mi-am dat seama că trebuia să scriu cărți de poezie pentru a preschimba ceea ce mi se întâmplase în copilărie. Sufeream de depresie încă din copilărie, iar în tinerețe luasem medicamente pentru depresie. Dar mi se pare că arta e de mai mare ajutor decât medicamentele, iar uneori e chiar leacul depresiei. Să fie oare posibil să creăm cărți în care, prin magia poeziei, să reușim să schimbăm copilăria? Cred că acesta a fost țelul meu atunci.

Daniela Preda: You write about how it feels to come into this world in a dysfunctional family. As an antithesis, how would you describe the ideal family and the ideal childhood?

Daniela Preda: Descrieți sentimentele resimțite de cineva care se naște într-o familie disfuncțională. În antiteză, cum ați descrie familia ideală și copilăria ideală?

Pascale Petit: No one has asked me this question before. It's hard to imagine the ideal family/childhood. But what I do know is that the most important thing is for a child to feel loved, by both parents, but crucially by the mother. What I have observed from

Pascale Petit: Nimeni nu m-a întrebat asta până acum. E greu să-ți imaginezi familia/copilăria ideală. Dar un lucru îl știu sigur, că cel mai important pentru un copil este să se simtă iubit de ambii părinți, dar, în mod decisiv, de către mamă. Am observat la animale că

animals is that mother love for her babies is possibly the most positive force in the world. I think it is underestimated, as a force for good. So, to be loved, and therefore to be able to love in return – is so important for the wellbeing of the child and future adult. It doesn't matter what the circumstances are, if that love is there, then the root is firm. My mother sent me away when I was two months old, for two and a half years. She then was hurt that I didn't love her – that I bonded with my grandmother, who had looked after me. I was lucky that I had my grandmother's love at that early age, or I think I would be a lost cause now! From the age of two and a half to seven, I was shunted about, from a children's home, to neighbours, to two spells spent in Germany with a family, and at the age of seven I was sent back to my grandmother for seven years. Although she was called my guardian in school reports, she became my mother, and again I was lucky that she loved me, although it wasn't an entirely unconditional love. When I was fourteen my grandmother could not cope with teenagers anymore (my brother was with me), so my mother was forced to leave her glamorous life in Paris, and I went to live with my estranged mother in South Wales. Those were the hardest five years of

iubirea mamei pentru puii săi este probabil cea mai pozitivă forță din lume. Cred că e subestimată ca forță a binelui. Deci, pentru fericirea unui copil și a viitorului adult, e extrem de important să fie iubit pentru ca astfel, să poată oferi dragoste la rândul-i. Nu contează care sunt celelalte împrejurări, dacă dragostea există, atunci rădăcinile sunt puternice. Mama mea m-a trimis departe de ea, când aveam doar două luni, pentru doi ani și jumătate. Apoi a suferit pentru că eu nu o iubeam – mă atașasem de bunica mea care avusese grijă de mine. Am fost norocoasă să am parte de dragostea bunicii mele la acea vârstă fragedă, fără acea dragoste aș fi fost pierdută! De la doi ani jumătate până la șapte ani am fost mutată dintr-o parte în alta, la o casă de copii, la niște vecini, apoi două trimestre petrecute la o familie din Germania, iar la vârsta de șapte ani am fost trimisă înapoi la bunica mea pentru șapte ani. Deși în rapoartele școlare bunica era numită tutorele meu, ea a devenit mama mea și din nou am avut noroc că m-a iubit, deși nu era vorba de o iubire absolut necondiționată. Când am împlinit paisprezece ani, bunica mea nu mai putea să aibă grijă de noi, deveniți acum adolescenți (eram împreună cu fratele meu), așa că mama a fost nevoită să-și părăsească strălucitoarea viață din Paris și am

my life, because she hated me. I would think the second most important thing for a child is security, but it's not as important as knowing you are loved.

Daniela Preda: While reading your poetry, an incredibly inspiring book came to my mind. Maya Angelou's autobiographic book, *I know why the caged bird sings* deals with the terrible trauma that she experienced when she was a child. When she was eight years old, she was abused by her mother's boyfriend. After that, she stopped talking for five years. Eventually, her passion for literature proved to be healing and helped her overcome that dreadful experience. Most people who experience this kind of trauma can't talk about it. How was it for you to write about a childhood deprived of joy and impoverished by suffering? What is the purpose of sharing your story?

Pascale Petit: I read *I Know Why the Caged Bird Sings* a long time ago, it is very moving. I have always needed to make art to survive, am compelled to

plecat în South Wales, să locuiesc acolo cu mama mea, care pentru mine era o străină. Acei cinci ani au fost cei mai grei ani din viața mea, pentru că mama mă ura. Cred că pe locul doi ca importanță pentru un copil este să-i oferi sentimentul de siguranță, dar acesta nu e la fel de important ca sentimentul că e iubit.

Daniela Preda: Citind poeziile dumneavoastră, mi-am amintit de o carte extrem de emoționantă. Autobiografia scriitoarei Maya Angelou, *Știu de ce cântă pasărea în colivie* vorbește despre trauma prin care aceasta a trecut în copilărie. Pe când avea opt ani, a fost molestată de prietenul mamei ei. După aceea, nu a mai vorbit timp de cinci ani. În cele din urmă, pasiunea ei pentru literatură s-a dovedit a fi tămăduitoare și a ajutat-o să depășească acea experiență îngrozitoare. Cei mai mulți oameni care trec printr-o astfel de traumă nu pot să vorbească despre asta. Cum a fost să scrieți despre o copilărie lipsită de bucurie și împovărată de suferință? Care este scopul pentru care vreți să vă faceți cunoscută povestea de viață?

Pascale Petit: Am citit *I Know Why the Caged Bird Sings* acum mult timp, este foarte emoționantă. Dintotdeauna am simțit nevoia să creez artă pentru a

make art, and enjoy it as play. Perhaps it is the making of my own joy. My grandmother showed me joy. She had a big garden and lots of animals, and I loved working in her garden. Even though what I am interested in writing about is joy, and nature, my poems have to be true. By true, I mean to feel true. I make things up sometimes to tell the felt truth. When I lived with my mother as a teenager I had to live in my imagination to survive. So the joy and positive force that was in my personality was veiled from her, as I wasn't allowed to be myself. At that time I did write, creative essays mainly, for the English teacher in one school, who I adored. But my main creative outlet was the visual arts. If I made art then it didn't matter that I was unhappy and had to hide myself, I could be myself in my art, in secret, up in my room. It was only when my father reappeared after vanishing for thirty-five years, that I was able to write poems that were more direct in addressing the painful childhood and traumas of being abused. Even then, I could not write about him plainly, without my jungle to make him beautiful. When he contacted me I had a block for eight months, until I suddenly wrote a poem called 'The Zoo Father', after my usual visit to the Ménagerie in the Jardin des Plantes, in

supraviețui și m-am simțit constrânsă să creez, să mă bucur de asta ca de o joacă. Poate că așa îmi creez eu propria bucurie. Bunica mi-a arătat ce înseamnă bucuria. Avea o grădină mare și multe animale și mie îmi plăcea să lucrez în grădină. Chiar dacă eu vreau să scriu despre bucurie și despre natură, poeziile mele trebuie să fie reale. Prin *real* înțeleg să transmită un sentiment real. Câteodată trebuie să inventez lucruri ca să transmit ce-am simțit cu adevărat. În adolescență, când locuiam cu mama mea, a trebuit să mă refugiez în imaginație ca să supraviețuiesc. Pentru că nu-mi dădea voie să fiu eu însămi, a trebuit să ascund de ea bucuria și pozitivitatea care existau în personalitatea mea. Scriam și atunci, în special eseuri, pentru o profesoară de engleză pe care o adoram. Dar domeniul în care creativitatea mea se manifesta preponderent erau artele vizuale. Dacă făceam artă, nu mai conta că eram nefericită și că trebuia să mă ascund, puteam fi eu însămi prin arta mea, în secret, în camera mea. Abia când tatăl meu a reapărut după o absență de treizeci și cinci de ani am putut să scriu mai direct despre copilăria mea dificilă și despre traumele suferite. Nici măcar atunci n-am putut să scriu despre el în mod direct, m-am folosit de junglă ca să-l înfrumusețez. Când a luat legătura

Paris, next door to where he lived. I got back to my hotel that evening and wrote the poem, where each verse was a portrait of my father and me as animals in the zoo. It was luck that many of the species they had there were Amazonian – a black jaguar and a gold jaguar, coatis, macaws, boas, king vultures, and so on. It was only through these creatures that I could approach the subject. That I could turn evil things into art, through animals I loved and longed to see again. That first poem, ‘The Zoo Father’, became my model for my second collection *The Zoo Father*, where every stanza turned into a poem. I didn’t keep the poem itself, just the title for the book, as it was just a template of how to proceed. With my third book, *The Huntress*, I tried to write about my mother, who was the deeper wound for me, but although there are good poems in that book, I wasn’t satisfied with it. It has a tang of bitterness, and I realised that wasn’t what I wanted from art. I don’t want to just describe the horror, I want to change it by the spell of poetry. It was only when twenty years had elapsed since my mother’s death that I could try to write about her again. It seemed such an important theme – mother love – I wondered if I could tackle it better now there was some distance from her. I didn’t think this, then write the book

cu mine, am avut un blocaj timp de opt luni, după care am scris brusc un poem, *The Zoo Father/Tatăl Junglei*, după ce-mi făcusem vizita obișnuită la grădina zoologică din Grădina Botanică din Paris, situată în apropierea locuinței lui. În acea seară, m-am întors la hotel și am scris poemul în care fiecare vers reprezenta un portret al meu și al tatălui meu, ca animale din grădina zoologică. A fost un noroc că aveau acolo multe specii amazoniene – un jaguar negru și un jaguar auriu, coati, papagali macau, șerpi boa, vulturi regali, etc. Numai prin intermediul acestor animale am reușit să abordez subiectul. Și să transform necazurile prin care am trecut în artă, prin intermediul animalelor pe care le iubeam și pe care abia așteptam să le revăd. Acel prim poem a devenit macheta celui de-al doilea volum al meu, *The Zoo Father*, fiecare vers al său transformându-se într-un poem. Poemul în sine nu l-am păstrat, dar el a dat titlul volumului, a fost planul după care m-am ghidat. În cel de-al treilea volum, *The Huntress*, am încercat să scriu despre mama mea, care pentru mine reprezintă o rană mai profundă, dar nu am fost mulțumită de carte, chiar dacă sunt câteva poeme bune acolo. Are o tentă de amărăciune și mi-am dat seama că nu asta îmi doream să exprim prin arta mea. Nu-

Mama Amazonica though. What happened was that I was in Paris on a writing retreat and I started work on a poem 'Mama Amazonica'. I didn't feel it was very good, but I emailed it to my husband, who is my first reader, and he was encouraging, and suggested it should grow into a longer poem. So I continued with it. When I finished it I realised it made me feel different about my mother. I felt warmth towards her – luxuriant, tropical warmth, a sense of expansiveness, whenever I pictured her as the giant waterlily *Victoria amazonica*. I knew this was a breakthrough. At that time, Neil Astley was guest editor for the North American magazine *Ploughshares*, and asked me for some poems, so I sent him the first few poems I'd written towards the new book, and he was very encouraging and I continued. I returned to the Amazon rainforest twice, this time to the Peruvian Amazon, to the lowland, pristine jungle of Tambopata National Park, and being there gave me the details I needed to finish the book. It was there I saw many of my favourite creatures in the wild: king vultures, harpy eagles, giant river otters, and, on the last day of my second visit, a jaguar! Being there, in the sole lodge in the core of the park, gave me the gift of magical sounds and scents of the forest, as well

mi doresc doar să descriu teroarea prin care am trecut, vreau să o transform prin magia poeziei. Abia după ce au trecut douăzeci de ani de la moartea mamei, am putut să scriu despre ea din nou. Era o temă atât de importantă – dragostea de mamă – și mă întrebam dacă voi putea să o tratez mai bine acum că mă distanțasem oarecum de mama. Nu credeam că se întâmplase asta, dar am scris totuși cartea *Mama Amazonica*. Eram la Paris într-o tabără de scris și am început să lucrez la un poem, *Mama Amazonica*. Nu mi s-a părut că era foarte bun, dar i l-am trimis prin e-mail soțului meu, care e primul meu cititor, iar el m-a încurajat, și mi-a sugerat să-l amplific într-un poem mai lung. Așa că l-am continuat. Când l-am terminat, mi-am dat seama că mă făcea să simt altfel în legătură cu mama mea. Simțeam căldură față de ea – o căldură luxuriantă, tropicală, un fel de exuberanță, atunci când mi-o imaginam ca pe un nufăr gigantic *Victoria amazonica*. Știam că asta e o victorie. La vremea aceea, Neil Astley era editor invitat pentru revista americană *Ploughshares* și mi-a cerut niște poeme, așa că i-am trimis primele poezii scrise pentru noua carte și reacția lui a fost foarte încurajatoare, așa că am continuat. M-am întors în Pădurea Amazoniană de două ori, de data asta în jungla amazoniană

as sights.

Daniela Preda: Along with nature, time is another significant theme of your poems. "King Vultures", one of your most complex poems, an allegory animated by intense feelings, illustrates best this theme. You go back in time until even before you were born and summon your mother, the adult in power, to change everything. In the end though, it seems like turning back the time was pointless, because you say "I've gone back as far as I can", but "The vultures stayed with me all my life". Is this poem about the human condition of helplessness in the face of life and the need of accepting it as it is and surrender to its conditions?

peruviană, în jungla joasă, intactă, din Parcul Național Tambopata, iar călătoria mi-a furnizat detaliile de care aveam nevoie ca să finalizez cartea. Acolo am văzut multe din animalele mele sălbatice preferate: vulturi regali, acvile harpia, vidre uriașe de râu, și, în ultima zi a celei de-a doua vizite, am văzut un jaguar! Faptul că am locuit acolo, în singura cabană din inima rezervației, mi-a dat ocazia să ascult sunetele magice și să simt miresmele pădurii, dar și să admir priveliștile acesteia.

Daniela Preda: Alături de natură, timpul este o altă temă importantă a poeziilor dumneavoastră. *Vulturii Regali*, unul dintre poemele cele mai complexe pe care le-ați scris, o alegorie străbătută de sentimente intense, prezintă cel mai bine acest motiv. Vă întoarceți în timp, chiar până înainte de a vă naște și îi cereți mamei, adultul aflat la putere, să schimbe firul poveștii. La sfârșitul poemului, rămâne totuși senzația că întoarcerea în timp a fost în zadar, pentru că spuneți că "m-am întors în timp cât am putut de mult", dar "vulturii au rămas cu mine toată viața". Vorbește acest poem despre neputința omului în fața vieții și despre necesitatea de a accepta viața așa cum este și de a capitula în fața condițiilor care ni se impun?

Pascale Petit: Having long loved the king vultures in the Ménagerie in Paris – I used to visit them every time I went there, almost every day – I had now seen them in the wild Amazon, on the Tambopata river. Have you seen a photo of one? They are incredible birds, with all the colours of the rainbow on their heads, and creamy white and black wings. I have written poems about them in three books: *The Zoo Father*, *Fauverie*, and *Mama Amazonica*. When I saw them, our Machiguenga guide told me they used to be used in sky burials for their dead – placed on a rough table at the base of a giant tree, usually a kapok, and the corpse left there to be eaten by king vultures, so their souls would be taken to the sky. When I wrote ‘King Vultures’, it was one of those poems that came out all in one piece, that I barely edited or changed. As I started writing it I wanted to use the details of the ritual, and that’s probably all I knew at that point, but then yes, I started to go back in time, reel my mother back to before I was born. As I wrote it the poem led me to the devastating phone call that has haunted me, when my mother told me I shouldn’t have been born, that her psychiatrist told her she shouldn’t have had children. It was memorable

Pascale Petit: Pentru că am fost pasionată mult timp de vulturii regali din grădina zoologică de la Paris – îi vizitam de fiecare dată când mergeam acolo, aproape zilnic - i-am văzut acum și în jungla amazoniană, pe râul Tambopata. Ai văzut vreodată o fotografie a unui vultur regal? Sunt niște păsări incredibile, au toate culorile curcubeului pe cap și aripi bej deschis cu negru. Am scris despre ei în trei volume: *The Zoo Father*, *Fauverie* și *Mama Amazonica*. Când i-am văzut, ghidul nostru achiguenga ne-a spus că erau folosiți pentru înmormântările în cer ale morților – erau așezați pe o masă neșlefuită, de la poalele unui copac gigantic, de obicei un capoc, iar cadavrul era lăsat acolo ca să fie devorat de vulturii regali pentru ca sufletele lor să ajungă la cer. Poezia *Vulturii Regali* e una dintre cele pe care le-am scris dintr-o bucată, pe care aproape că nu le-am editat sau modificat. Când am început să o scriu, am vrut să folosesc detaliile ritualului și cam asta era tot ce știam despre poezie atunci, dar apoi, așa e, am început să mă întorc în timp, s-o trag pe mama înapoi până înainte de a mă fi născut. Pe măsură ce-l scriam, poemul m-a dus la acea convorbire telefonică devastatoare care m-a bântuit, când mama mi-a spus că nu trebuia să mă fi

because I was depressed at the time, and her saying this was deeply upsetting. I don't know what the poem is saying about time, or love, or the helplessness of people in the face of time. All I meant by "The vultures stayed with me all my life" is that I felt she didn't want me from before birth, so this sense of being watched over by vultures, of death being so close, as it is! However, it's important to remember that these vultures - the kings - are extraordinarily beautiful. To be watched over by spiritual birds of great beauty is not such a bad thing! Yes, they are looking for carrion, for a meal, but they are also cleansers, purifiers, they clean souls and free them to fly. I didn't think it was pointless for me to go back in time, I thought it was useful, so that I could remake that journey, and purify it. Or at least I suggest my subconscious thought this.

Daniela Preda: In an interview that you gave to Rhizome in 2018, you said that when you write a poem, you try to make a spell. What role does punctuation play in this attempt? I've noticed a scarcity of punctuation marks in your poems going so far as, for

născut, că psihiatrul ei îi spusese că n-ar fi trebuit să aibă copii. Nu am uitat pentru că sufeream de depresie atunci și faptul că mi-a spus asta m-a bulversat total.

Nu știu ce spune poemul despre timp, sau dragoste, sau neputința omului în lupta cu timpul. Tot ce-am vrut să spun cu „vulturii au rămas cu mine toată viața” e că am simțit că nu m-a vrut încă dinainte de a mă naște și de aici sentimentul ăsta că sunt urmărită de vulturi, că moartea e așa de aproape, cum de fapt și este! Totuși, e important să nu uităm că acești vulturi - cei regali - sunt de o frumusețe ieșită din comun. Deci nu e așa de rău să fii în grija unor păsări spirituale de o asemenea frumusețe! Da, sunt în căutare de pradă pentru a se hrăni, dar în același timp ei și curăță, purifică, curăță suflete și le eliberează ca să poată zbura. Nu mi s-a părut că m-am întors în timp în zadar, mi s-a părut util pentru că astfel am putut să refac călătoria și s-o purific. Sau cel puțin cred că asta a gândit subconștientul meu.

Daniela Preda: Într-un interviu pe care l-ați acordat site-ului Rhizome în anul 2018, spuneți că atunci când scrieți un poem încercați să creați magie. Care este rolul pe care îl are punctuația în această tentativă? Am observat în poeziile dumneavoastră o economie de

example, in the poem "Something Blue", where there's no punctuation mark.

Pascale Petit: I am experimenting more with punctuation than I have before. I used to write poems with conventional prose punctuation, but I have more of the unpunctuated ones in my next collection, *Tiger Girl*. I do want poems to be spells, Might it be possible to make books where the childhood is changed, by the spell of poems? I guess that may have been what I was after. My experiments with punctuation are simply experiments. Some of my poems feel more like spells than others, to me anyway, and this is attempted through various means, some are technical. My main approach though, to create spells, is to get into a trance state to write. It is hard to get into this state, and what tends to happen with me, is that if I stop writing for a while, to get on with other work perhaps, then I forget how to get into this state. Once I remember, which can take months, then I can usually write one to three poems a day, for a while, though I won't keep them all or publish them all. The trance state has something to do with remembering fully what it is to be alive. To tell the truth about the miracle of life, and the earth, and the pain of it. I write in silence (if I can get

semne de punctuație care merge până la absența oricărui semn de punctuație în poezia "Ceva albastru", de exemplu.

Pascale Petit: Experimentez cu punctuația acum, mai mult decât o făceam înainte. Obişnuiam să scriu poeme cu punctuația convențională a prozei, dar am mai multe poeme fără punctuație în următorul meu volum, *Tiger Girl/Tigroaica*. Îmi doresc ca poemele să fie descântece, dacă ar fi posibil să scriem cărți în care copilăria să poată fi schimbată, prin vraja unui poem? Poate că asta am urmărit, de fapt. Experimentele mele cu punctuația sunt pur și simplu experimente. Unele dintre poemele mele aduc mai mult a descântec decât altele și reușesc acest lucru folosind diferite mijloace, dintre care unele sunt tehnice. Totuși, pentru a crea un fel de vrajă, principala mea abordare e să intru într-o stare de transă atunci când scriu. E greu să intri într-o asemenea stare și, dacă mă întrerup din scris pentru o vreme, pentru a mă ocupa de alte lucruri mi se întâmplă adesea să uit cum să accesez această stare. Starea aceasta de transă înseamnă de fapt să-ți amintești pe deplin ce înseamnă să fii viu. Să spui adevărul despre miracolul vieții, al pământului acesta, dar și despre suferința vieții. Scriu în liniște (dacă pot să am liniște!). Nu mă deranjează

silence!). I don't mind birdsong, that helps, but no music. And I write best in solitude, staying alone for a long time.

Daniela Preda: Do you think that poetry read aloud by the very author is more powerful than poetry read in solitude?

Pascale Petit: No, well, I think it's different for different people. I personally prefer to read poems in solitude, but I'm an introvert. It can be wonderful to hear them read aloud by the author, but requires intense concentration, which I find harder to do in a social gathering. But, when I love a book by another poet, I read it aloud myself, always, and this brings out other enchantments, through the rhythm, sounds and song.

Daniela Preda: The world we live in today is in a continuous rush. Where do you think poetry fits in this kind of world? Do people need poetry any more?

Pascale Petit: We desperately need poetry now! The more rushed the world is for humans, the more we need to be able to slow it down, to focus and

cântecul păsărilor, chiar mă ajută, dar fără muzică. Iar cel mai bine scriu în solitudine, stând singură timp îndelungat.

Daniela Preda: Credeți că poezia citită cu voce tare chiar de autor rezonază mai puternic decât poezia pe care o citim în singurătate?

Pascale Petit: Nu, cred că e diferit pentru fiecare. Eu personal prefer să citesc poezie în singurătate, dar eu sunt o persoană introvertită. Poate fi minunat să auzi poeziile citite cu voce tare de către autor, dar asta cere o putere de concentrare intensă, iar mie mi-e greu să mă concentrez la întâlnirile cu public. Dar, când îmi place foarte mult o carte a unui alt poet, întotdeauna o citesc cu voce tare, ceea ce scoate la iveală alte încântări, prin intermediul ritmului, sunetelor, melodiei.

Daniela Preda: Lumea în care trăim astăzi e într-o continuă agitație. Care credeți că este rolul poeziei în această lume? Mai au oamenii nevoie de poezie?

Pascale Petit: Avem nevoie disperată de poezie acum! Cu cât mai agitată e lumea, cu atât mai mult trebuie să fim în stare să o încetinim, să ne

think and feel about being alive. Poetry can heal too, it improved my depression, so writing it can be healing, and so can reading it. We see the world fresh when we are born, don't we? After that, we start to become bored with what is a miracle. It's necessary to remember, to have a sense of the wonder of the external world, and of consciousness.

Daniela Preda: English is not your mother tongue and yet, not only you master it perfectly, but you also write in English in a natural and beautiful manner. What would be your message for someone who wants to start writing in a foreign language?

Pascale Petit: I've mentored many poets who are writing poetry in English when it's not their mother tongue. The hardest thing is getting the grammar right. It can be done, but it takes time. I suggest the most useful way of learning to be fluent in English is to read a lot, all the time. I am not sure whether French or English was my mother tongue. I may have started to talk when I was with my grandmother as a baby, so that would be in English; she was living in mid Wales. I then went to Paris, and forgot

concentrăm, să gândim și să simțim despre faptul de a fi în viață, de a trăi. De asemenea, poezia poate să vindece, mie mi-a alinat starea de depresie, așa că și să scrii poezie poate avea efect curativ, dar și să citești. Când ne naștem, ni se pare că totul e nou, nu-i așa? După aceea, miracolul începe să ne plictisească. E necesar să ne amintim, să păstrăm acest sentiment de mirare față de lumea care ne înconjoară și în același timp să o conștientizăm.

Daniela Preda: Limba engleză nu este limba dumneavoastră maternă și, totuși, nu numai că o stăpâniți la perfecție, dar scrieți frumos și natural în engleză. Ce mesaj aveți pentru cineva care vrea să înceapă să scrie într-o limbă străină?

Pascale Petit: Am îndrumat mulți poeți care scriu poezie în limba engleză, deși nu e limba lor maternă. Cel mai greu e să scrii corect din punct de vedere gramatical. Poți să ajungi să faci asta, dar durează. Cred că cel mai practic mod în care poți să înveți să fii fluent în limba engleză este să citești mult, tot timpul. Nu sunt singură care e limba mea maternă, franceza sau engleza. Probabil că am început să vorbesc când stăteam la bunica mea, deci asta înseamnă că engleza e limba mea maternă, pentru că bunica locuia în

English, because when I was sent back, at the age of seven, I had to learn to speak it. I remember arriving at my Gran's and not understanding anything. I found it hard to learn, but it suddenly became magically easy when I was given a picture book, where the English word was accompanied by a picture. Perhaps that's why I am so addicted to images! I also remember having difficulty pronouncing words correctly, the difference between 'cake' and 'kick' for example. My grandmother had few books, so I had to keep rereading the same seven! I soon started to insert my own chapters in them, for variation!

Daniela Preda: Some writers need silence and solitude so that they can write. Others feel more inspired when they travel. Do you have a writing ritual?

Pascale Petit: Yes, I need silence and solitude to write. I prefer to scribble drafts early in the morning, when I'm fresh, untainted with daily stuff, still in the aura of dreams and stolen time. I also write late afternoon, early evening. If I'm on a roll I'll write most of the

Wales. Apoi am mers la Paris și am uitat engleza, pentru că atunci când am fost trimisă înapoi, la vârsta de șapte ani, a trebuit să învăț să vorbesc în engleză. Îmi amintesc că am sosit la bunica mea și nu înțelegeam nimic din ce se vorbea. Mi s-a părut o limbă greu de învățat, dar apoi, când mi s-a dat o carte cu imagini, a devenit extraordinar de ușor, pentru că fiecărui cuvânt îi era asociată o imagine. Poate asta e motivul pentru care sunt atât de dependentă de imagini! Îmi mai amintesc că mi-era greu să pronunț cuvintele corect, de exemplu nu puteam rosti diferit "cake" de "kick". Bunica mea avea doar câteva cărți, așa că le-am recitat la nesfârșit pe toate șapte! N-a durat mult, și am început să introduc noi capitole în cărți, ca să nu mă plictisesc!

Daniela Preda: Unii scriitori au nevoie de liniște și solitudine pentru a scrie. Alții se simt mai inspirați atunci când călătoresc. Urmați un anumit ritual atunci când scrieți?

Pascale Petit: Da, am nevoie de liniște și de solitudine ca să pot scrie. Prefer să schițez câte ceva dimineața devreme, când încă nu sunt tulburată de treburile de zi cu zi, când mă aflu încă sub influența viselor și a timpului care parcă stă în loc. Mai scriu și după-

day. But usually I have too many other work things to do, admin and emails. I do travel a lot, but rarely write poems then, unless I'm staying in a room for a writing retreat, or if I have a commission with a looming deadline. During travel for research, I make notes in very small pocket notebooks, and take lots of photos with my iPhone. While I was in India recently I'd make notes while the jeep was lurching! And in the Amazon, while trekking. The notes are full of facts and words and names, and impressions, thoughts too.

Daniela Preda: You were raised by your grandmother who was from the Indian subcontinent – I've learned that from the same interview mentioned before. What does India mean to you?

Pascale Petit: I always knew my grandmother was born in India, and lived there as a child, but it was only at her funeral that I was told she was half Indian. This made a lot of sense, as she did look different, but to a child, I don't think I thought to question that, except maybe to ask why she always seemed to be tanned, even in winter slightly!

amiaza târziu sau seara devreme. Dacă sunt într-o pasă de inspirație, scriu aproape toată ziua. Dar, de obicei am multe alte lucruri legate de muncă pe care trebuie să le fac, treburi administrative și e-mailuri. Călătoresc mult, dar rareori scriu poezie atunci, doar dacă stau într-o cameră cu loc pentru scris, sau dacă am o lucrare al cărei termen limită se apropie. În timpul călătoriilor în scop de cercetare, îmi fac notițe în carnețele de buzunar și fac multe fotografii cu iPhone-ul meu. Când am fost de curând în India am luat notițe în timp ce jeep-ul se zgâlțâia! Iar în Amazon, în timp ce mergeam pe jos. Notițele sunt pline de date, cuvinte și denumiri, impresii și gânduri.

Daniela Preda: Ați fost crescută de bunica dumneavoastră care venea din India – am aflat acest lucru tot din interviul menționat mai sus. Ce înseamnă India pentru dumneavoastră?

Pascale Petit: Am știut dintotdeauna că bunica mea s-a născut în India și că a locuit acolo în copilărie, dar abia la înmormântarea ei mi s-a spus că era pe jumătate de origine indiană. Mi s-a părut logic, pentru că arăta diferit, dar pe când eram un copil nu m-am gândit să întreb de ce, poate doar să întreb de ce părea mereu bronzată, chiar și pe

She had huge black eyes, and spoke Hindi in her sleep, and she used to tell me stories about tigers. It never occurred to me to go to India, I was put off by the crowds, as I don't like crowds, and I tended to go to uninhabited wilderness. I had gone to Nepal once, for research, but didn't find it very fruitful, so it wasn't until last November that I decided to go. Even then, I avoided the cities, although she had lived in cities, I gravitated towards the forests, especially where tigers were protected, the tiger reserves. I was also nervous of betraying jaguars, who were my favourite big cats for decades. But now they have a rival! Tigers are more dangerous than jaguars. It is rare for jaguars to attack and eat people, but not rare for tigers. India means a mystery to me. I wish I had asked her more about it. But children don't think that it will be too late, and I was probably more concerned with playing than her heritage. There is also a mystery about her birth, since both her parents were white Irish, her father in the army. Her mother seems to have hated her though, while my grandmother adored her father and he adored her. Was she his love child, secretly born to the maid, and raised by his family to protect the maid's honour? That's one story I've been

timp de iarnă! Avea ochi mari negri, și vorbea în limba hindi în somn, și îmi spunea povești cu tigrii. Nu mi-a trecut niciodată prin minte să vizitez India, pentru că eram descurajată de aglomerările umane, nu-mi plac mulțimile de oameni, și eram înclinată să călătoresc în pustietăți sălbatice din acest motiv. Fusesem în Nepal o dată, pentru a mă documenta, dar rezultatele n-au fost productive, așa că abia anul trecut (2018 n. tr.) m-am hotărât să merg acolo. Chiar și atunci, am evitat orașele, deși ea trăise în orașe, eram atrasă de păduri, mai ales acolo unde tigrii erau protejați, în rezervațiile de tigri. Mi-era teamă și că-mi trădez jaguarii, care erau felinele mele preferate de zeci de ani de zile. Dar acum au un rival! Tigrii sunt mai periculoși decât jaguarii. E ceva rar ca jaguarii să atace și să mănânce oameni, dar pentru tigrii nu e un lucru ieșit din comun. Pentru mine, India este un mister. Îmi doresc să o fi întrebat mai multe despre ea. Dar copiii nu se gândesc niciodată că într-o zi va fi prea târziu și, probabil că eram mai preocupată de joacă decât de moștenirea pe care mi-o lăsa. Noul meu volum de poezii, *Tigroaica*, explorează povestea ei și mai ales povestea pe care mi-a spus-o în repetate rânduri, aceea că a fost părăsită într-un cort în junglă pe când era bebeluș, iar un tigru a

told. My new collection, *Tiger Girl*, explores her story, and especially the story she told me many times, of being left alone in a tent in the jungle when she was a baby, while a tiger entered. This story is the basis for the book, and for my adventures with tigers, as I have now seen many wild ones and returned this April to see more. It is an addiction! The Indian forests are an addiction. The jeep safaris are quite gruelling when you have a bad back as I do, but it hasn't stopped me! I have been drawn into the sal evergreen forests of Madhya Pradesh in Central India, in particular, I don't know why. I did visit Ranthambore National Park in Rajasthan, the state where she was born, last November. But it's to central forests that I returned, to one special zone called Tala, which has incredible landscape, with a two-thousand-year-old fort on the plateau at its heart. Alas, although I asked our naturalist guide to get special permission for me to visit the fort, it didn't work out, so it remains another mystery. One of the things I've written about a lot is poaching, because the tigers, and many other Indian animals and birds, are critically endangered. The forests are shrinking, and have to be guarded against poachers who are after tiger parts – and other creature parts – for Traditional Chinese Medicine. The

intrat în cort. Pe această poveste se bazează cartea și pe aventurile mele cu tigrii, pentru că acum am văzut mulți tigrii sălbatici și m-am întors în aprilie anul acesta (2019 n. tr.) ca să mai văd. E o dependență! Pădurile indiene dau dependență. Safariurile cu jeep-ul sunt epuizante dacă ai probleme cu spatele așa cum am eu, dar asta nu m-a oprit! Am fost atrasă în special de pădurile Madhya Pradesh din India Centrală, nu știu de ce. Am vizitat și Parcul Național Ranthambore din Rajasthan, statul în care s-a născut bunica mea, în noiembrie anul trecut. Dar m-am întors la pădurile centrale, într-o zonă anume, Tala, cu peisaje incredibile, care are un fort vechi de 2000 de ani pe platoul din inima ei. Din păcate, deși i-am solicitat ghidului să-mi obțină permisiunea de a vizita fortul, nu s-a putut, așa că rămâne un mister neelucidat. Unul dintre lucrurile despre care am scris mult este braconajul, pentru că tigrii, precum și multe alte animale și păsări din India sunt într-un mare pericol. Pădurile se micșorează și trebuie apărute de braconierii care sunt în căutare de organe de tigru și ale altor animale pentru medicina chinezească tradițională. Oamenii din triburile care trăiesc în această zonă rurală sunt extrem de săraci, au fost împinși în zona de tampon, așa că există un conflict între oameni și animale.

tribal people who live in this rural heartland are extremely poor, they have been pushed out into the buffer zones, and so there is human/animal conflict.